

Endrey Antal - Judeo-krisztianizmus vagy magyar kereszténység

Országunk és az egész Kárpát-medence több mint négy évtizedes, két teljes nemzedéket felölelő tudatos elistentelenítése után, mikor a magyarság, különösen az ötven éven aluliak többségének és nemzetünknek, mint közösségnek újbóli megkeresztelkedésére készülünk, fel kell vetnünk a kérdést: milyen úton kell eljutnunk Jézus Krisztus hitéhez? Milyen úton kell ezt a nemzetet Hozzá vezetnünk, hogy igazán megértse és őszintén magáévá tehesse az Ő tanítását?

És hogy erre megtaláljuk a választ, meg kell vizsgálnunk, hogy milyen úton jutottak Hozzá pogánynak mondott őseink? Alá kellett-e merülniük Ábrahám, Izsák és Jákob Istenéhez, hogy onnan följebb tudjanak lépni a mennyei Atyához. Akit Jézus Krisztus kinyilatkoztatásában ismert meg az emberiség, vagy Atilla, Álmos és Árpád Istenétől, a maguk magyar útján vezette őket oda Géza nagyfejedelem és fia, István, az első keresztény magyar király? Mert ahhoz, hogy ez a nemzet Jézus Krisztus hitét öntudatosan vallva léphessen be a harmadik évezredbe és tartós alapokra építhesse fel az új szentistváni Magyarországot, erre a kérdésre választ kell találnunk.

Csak így lehetünk biztosak abban, hogy az út, melyen a jövőbe indulunk, nem útvesztőbe torkollik, hanem Istenhez és nemzetünk boldogulásához vezet.

A MAGYAR ŐSVALLÁS

Sokan gondolkoztak már azon, hogy miért nem maradtak fenn a pogány magyar istennevek? Valamennyi ókori nép, sőt a körülöttünk élő germánok és szlávok pogány istenségeiről tudunk. Mi lett a magyar panteonnal? Annyira kiirtotta volna Szent István túlbuzgó nyugatosítása pogány isteneink emlékezetét, hogy már egynek sem ismerjük a nevét? Miért nem tudunk az ősi magyar istenekről?

A válasz egyszerű: azért, mert ilyenek soha nem voltak. A magyarság ősei egyistenhitűek voltak. Erről számos hiteles forrás tanúskodik.

Teofülaktosz Szimokatta bizánci történész 570 körül írt Históriájában így mutatja be őseink vallását:

“A turkok (a bizánci írók így nevezték a magyarokat) szentnek tartják a tüzet, a levegőt és a vizet tisztelik, a földet himnuszokkal dicsőítik, de csupán azt imádják és nevezik Istennek, aki a világmindenséget teremtette.”

Megerősítik ezt a legrégebbi magyar krónikák is, melyeket törzsökös magyar családokból származó, magas rangú papok olyan időkben írtak, amikor még a magyarságnak emlékezte kellett, hogy legyen a kereszténység felvételét megelőző állapotokról.

Anonymus Gesta Hungarorumában így ír Árpád vezérről a Zalán bolgár fejedelem elleni sorsdöntő ütközet reggelén:

“Árpád vezér, akinek a mindenség Istene volt a segítője, felövezte fegyvereit, felállította a csatarendet, azután könnyhullatva imádkozott Istenhez.”

A Képes Krónika, a Budai Krónika és Thuróczy János Krónikája, melyeknek idevágó részei egy közös szent László korabeli forrásból származó, szó szerinti átvételek, egybehangzóan így adják elő a honfoglalás megkezdését:

“Árpád népe között megtöltötte ivókürtjét a Duna vizéből (amit Kusid hozott neki előzetes szemléje után), és mind a magyarok előtt ama kürtre a mindenható Isten kegyelmét kérte: adja nekik az Úr ezt a földet mindörökre. Szavainak végeztével minden magyar felkiáltott: Isten, Isten, Isten! – háromszor egymásután. Innen eredt ez a szokás, és meg is maradt mindmáig a magyaroknál.”

Mindezek alapján már Cornides Dániel, a pesti egyetemen a diplomatika és heraldika tanára, megállapította a göttingeni akadémián 1785-ben felolvasott *Commentatio de religione veterum Hungarorum* (Értekezés a régi magyarok vallásáról) című székfoglaló előadásában, hogy őseink egyistenhitűek voltak, és a tűz tiszteletét illetően, melyet arab szerzők is említene, igen helyesen hozzáfűzi, hogy “nem a házban égő tüzet tartották a magyarok, és hasonlóan a

perzsák is, a legfőbb istenség jelképének, hanem az égi örök tüzet, vagyis a Napot, amely mindeneket melegít és fényének sugarával a halandókat élteti.”

Arra nézve, hogy Árpád vezér és magyarjai egy igaz Isten–hitéről szóló középkori krónikáink jelentései hitelesek és nem kései kegyes keresztény interpoláció eredményei, maga Isten szavunk szolgál a legbiztosabb, cáfolhatatlan bizonyítékul.

Korunk legtekintélyesebb sumerológusa. P. Anton Deimel vatikáni professzor megállapítása szerint a sumér ISTIN, ISTEN szó jelentése “egy, egyetlen” (eins, einzig): A. Deimel, Sumerisch–Akkadisches Glossar, Roma, 1934, 139. Old.; Sumerisches Lexikon, 1927–37. A kérdést legbehatóbban tanulmányozó hazai kutatónk, Zakar András ehhez hozzáfűzi:

“Az “Isten” szó jelentése tehát: egy, egyetlen, az egyedüli, az egyedülvaló. Ezek a jelzők vagy megállapítások pontosan illenek az Istenre, aki az Ószövetségben is sokszor az egyedülvaló néven szerepel. Ez a szó sohasem szerepel a sumérban számnévként.” (Dr. Zakar András, A sumér hitvilág és a Biblia, 2. Kiadás, 1973.)

Itt mindjárt megjegyezzük, ellenvetéseket megelőzendő, hogy a suméroknak több istenségük is volt, ezek nevei jól ismertek. Amint azonban a magyarság eredetéről szóló munkáimban (Sons of Nimrod, Hawthorn Press, Melbourne, 1975, A magyarság eredete, Magyar Intézet, Melbourne, 1982) részletesen kifejtettem, a magyarság ősei a Kr.e. negyedik évezred elejétől fogva és valószínűleg már egy évezreddel korábban is a mezopotámiai térségben, a Tigris folyó és a Zagrosz–hegység között fekvő, Szubir–ki vagy Szubartu néven ismert területen éltek, tehát már jelen voltak, mikor a sumérok Kr. e. 3500 körül oda megérkeztek. Teljesen elképzelhető, hogy noha nyelvünk és ősi kultúránk rendkívül erős és hosszantartó sumér hatásról tanúskodik (a sumérok egyébként is mind etnikailag, mind nyelvileg közeli rokonaink voltak), a magyarság ennek ellenére megőrzött egy sokkal régibb és tisztább Isten–fogalmat, melyet romlatlanul megtartott hosszú vándorlásai során és magával hozott a Kárpát–medencébe.

Ennek bizonyítékát és Isten szavunknak az “egy, egyetlen” jelentésű (talán éppen az előmagyaroktól átvett) sumér Istin, Isten szóhoz való közvetlen kapcsolódását pedig egyház (eredetileg “templom” jelentésű) szavunkban találjuk meg.

Azt, hogy ház szavunk nem a német Haus (ház) szóból származó kölcsönzés, hanem egy hatalmas területen elterjedt, rendkívül régi ősnyelvből megőrzött kultúrszó, nyelvészeink már régen megállapították. Sokat töprengtek azonban egyház szavunk első tagjának eredetén és jelentésén.

A sumér Istin, Isten szó jelentésének megfejtése után az egyház szavunkban szerepelő egy jelentését illetően semmi kétségünk nem lehet: azt jelenti, amit mond, az Egy, az egyetlen Isten házá. Tanúskodnak erről helyneveink is, melyekben a ház szó kivétel nélkül birtokos esetben fordul elő: Félegyháza, Kétegyháza, Égegyháza, Dunaegyháza. Vagyis: az Egy háza, melyet a magyar nép ma is Isten házának nevez.

“Pogánynak” mondott őseink tiszta egyistenhitéről tanúskodnak a kereszténység felvételét, szövegük és dallamuk által egyaránt igazoltan, több évszázaddal – ha nem évezreddel – megelőző regós énekeink, melyek ismételten visszatérő refrénje:

Haj regő–rejem, azt is megadhatja a nagy Úristen.

Ugyanezt bizonyítják magasabb – mondhatnánk: ideológiai – szinten az Isten kardja és Isten ostora jól ismert “pogány kori” fogalmaink. Ha ugyanis lett volna valami többistenhit őseink körében, akkor ezekben a kifejezésekben nyilvánvalóan a hadisten neve szerepelt volna, és azt, már csak a kalandozó magyar seregek által okozott rémület folytán is, a környező országok jámbor szerzetesei és saját középkori krónikásaink is egészen biztosan megörökítették volna. Ennek azonban nyomát sem találjuk.

Az említett két kifejezés viszont fényt vet az őseink által imádott egy igaz Isten jellemzőire. Az Isten, akit a magyarok ősidők óta imádtak, a világ ura volt. Az uralkodó hatalma és földi megbízatása tőle származott. Ez a felfogás a birodalomalkotó lovas népek körében egyöntetű volt. A hunok és a magyarok királyai (a rendkívül ősi fejedelem címmel illetett magyar uralkodók is “királyok” voltak, csak másként nevezték őket) épp úgy “Isten kegyelméből” (Dei gratia) uralkodtak, mint később a keresztény királyok. Istentől kapott feladatuk a népek rendbe szedése volt. Ez kitűnik a belső-ázsiai türkök Kr. u. 720 és 740 közt felállított orkhoni emlékoszlopain olvasható feliratokból, de erre utal az Atilla hun királynak még életében adott “világ kalapácsa” (malleus orbi) cím is.

A birodalomalkotó lovas népek ugyanis úgy képzelték el a teremtő Istent, a Világ Urát, mint egy nagy kovácsot, aki pörölyének hatalmas csapásaival alakítja az emberiséget, “egybekovácsolja” a szétszórt népeket. Ez a pöröly az égtől kiválasztott uralkodó, aki Istentől megbízatásának szemmel látható jelét is nyeri. Ez a jel volt a mondáinkban szerepelő Isten kardja, melyet Atilla kapott a népek egybeforrasztásának eszközeként.

Ilyen “Isten kardja” a honfoglaló Árpádnak is volt, mely utódai körében apáról fiúra szállt, mindaddig, amíg jelentősége a kereszténység felvétele után el nem halványult. Középkori krónikáink egybehangzóan megírják, hogy mikor a fiatal István fejedelem atyja halála után Koppány ellen indult, “először a Garam mellett (azaz Esztergomban) övezték fel a karddal”. Ez a karddal való felövezés egészen biztosan ősi magyar fejedelemavató szertartás volt, ugyanis korabeli német évkönyvek arról tudósítanak bennünket, hogy Istvánt nyugati szokás szerint már akkor lovaggá avatták, amikor Gizellával Scheyernben megesküdt. A Garam melletti ünnepélyes felövezés tehát az uralkodó legfőbb hadvezéri tisztének megerősítéséhez volt szükséges, ősi magyar szokás szerint.

Azt; hogy ez így volt, tanúsítja a krónikáinkból “korona és kard” néven ismert jelenet is, mikor is fia, a már ötéves korában megkoronázott Salamon utódlási jogáért aggódó, súlyos beteg I. Endre maga elé hozatta “az ország koronáját” (vagyis a Szent Koronát) és “egy kardot”, és így szólt odakéretett Béla öccséhez: “Ha az országot akarod, vedd a koronát, ha a vezériséget, válaszd a kardot”. A Bélának mutatott kard tehát szimbolikus jelentőségű volt még a keresztény királyság első századában is. Német évkönyvek arról is beszámolnak, hogy Salamon király anyja, hálából, hogy fiát a trónra segítette, a német császárnak ajándékozott “egy kardot, amely egykor Atilláé volt”. Nyilván nem Atilla kardjáról volt szó, hanem az ősi magyar vezéri kardról, amely csaknem egészen biztosan Árpád fejedelem idejéből származott s mellyel annak idején a fiatal István fejedelmet is ünnepélyesen felövezték. (Ez a kard ma is látható a bécsi Burgban, a Weltliche Schatzkammer nevű kincseskamrában őrzött német császári koronázási ékszerek

között, ahol “Nagy Károly kardja” néven szerepel.)

Hasonló szakrális jelentősége volt az “Isten ostora” (flagellum Dei) fogalmának is, melyet Atila után honfoglaló őseink örökölték. Ez utóbbi esetben azonban már az egész nemzet részesült ebben a mennyei megbízatásban. Kitűnik ez már Szent István 1077 körül írt Nagyobbik Legendájának bevezetéséből, mely úgy mutatja be “a Pannónia földjén lakó magyarokat”, mint “akiket az örökkévalóság titkos terve korábban természetes lakóhelyükről napnyugati részekre rendelt a keresztények eltévelyedéseinek megbosszulására”. Lehel kürtjének történetében ez az isteni küldetés már nemzeti étosszá magasodik. A Képes Krónika így adja ezt elő:

“Elfogták ezen a helyen (a Lech mezején) Lehelt és Bulcsút, a jeles vezéreket, s a császár színe elé vezették őket. Megkérdezte a császár, miért olyan kegyetlenek a keresztényekhez. Felelték: Mi a magasságbeli Isten bosszúja vagyunk, ő küldött minket rátok ostorul; ha abbahagyjuk üldözésteket, akkor elfogtok és megöltök bennünket. Mondotta a császár: Válasszatok magatoknak olyan halált, amilyent akartok! Szólt erre Lehel: “Adjátok ide kürtömet! Hadd fújjam meg előbb, aztán felelek.” Odaadták kürtjét, s amikor nekikészült a kürtfúvásnak, a császár közelébe lépett, s állítólag oly erővel vágta homlokra a császárt, hogy a kürt eltört, a császár pedig belehalt ebbe az egyetlen ütésbe. Mondotta neki Lehel: “Előttem jársz, és szolgám leszel a másvilágon!” Azt hiszik ugyanis a szittyák, hogy akiket életükben megöltek, a másvilágon nekik szolgálnak.”

Fontos megjegyeznünk, hogy ezt a mondát, amely a valóságban soha meg nem történt, de igen fontos pogány kori hiedelmeket és hagyományokat tartalmaz, előkelő honfoglaló családokból származó, magas rangú keresztény papok jegyezték fel, és még Nagy Lajos korában is (amikor a Képes Krónika készült), olyan hitele volt, hogy a király hivatalos udvari krónikájába foglalták. Szorosan összefügg ezzel az egy igaz Istentől nyert küldetés–tudattal, hogy mikor István király halála után felkelés tört ki az országban Velencés Péter zsarnoki uralma ellen, az idegen betolakodók túlkapásai miatt a pogány hitre és szokásokra visszatért lázadók “Isten parancsolatára és ígéjére” (edictum et verbum Dei) hivatkozva rendelték el a hazahívott Árpád–hercegek nevében, hogy “öljék meg a püspököket és a papokat, üssék le a dézsmafedőket, kövessék újból a pogány hagyományokat, s vesszen Péter emlékezete is németjeivel meg olaszaival együtt mindörökké”. A nemzeti sír szélére taszított magyarság tehát “pogányságában” is Istenben bizakodott, és ez az Isten ugyanaz volt számára, mint a keresztények Istene; nem Istennel volt baja, hanem azokkal, akik istentelenül bántak vele és vesztére törtek.

A XI. században kitört két pogány lázadás tehát tulajdonképpen szintén az Istentől kapott ostromozási megbízatás jegyében történt, csak ez alkalommal az országon belül, a nemzet megmentése érdekében. A népek ostromozása ugyanis eredetileg ugyanazt a célt szolgálta, mint az Isten karjával véghezvitt hódítások: a földi világ rendbe szedését az égi hatalmak akarata szerint.

A “keresztények” (vagyis az európai népek) bűneikért való megbüntetése már a nyugati papok belemagyarázása volt, melyet a magyarok szívesen átvettek, különösen miután maguk is keresztény hitre tértek; az Isten megbízásából végrehajtott ostromozás azonban eredetileg a népek terelése volt, a hatalmas méneseiket és gulyáikat karikásaik pattintásával hajtó lovas

népek szokása szerint. Hogy az ostromlásnak ez a rendbe szedés és rendfenntartás az igazi rendeltetése, az már Szent Istvánnak fiához, Imre herceghez 1015 táját írt Intelmeiből kitűnik, ahol a szent király elítélőleg említi Salamon zsidó király fiát, aki “félrevetve apja békéltető szavait, gőgjében pöffeszkedve kardcsapásokkal fenyegette a népet apja ostorsuhintásai helyett.”

Őseink Istentől kapott rendbe szedő és rendfenntartó küldetésüket rendkívül komolyan vették. Anonymus kihangsúlyozza Gesta Hungarorumában, az első fennmaradt összefüggő magyar történelmi munkában, hogy a honfoglaló magyarság Árpád fejedelem vezérletével 895 őszén azért lépett át a Kárpátok hágóin, hogy ősi örökségét ismét birtokába vegye és itt Atilla király országát helyreállítsa. Az összes középkori magyar krónikák, melyeket mind magas rangú papok, országunk legtanultabb emberei írtak, Atillát magyar királynak nevezik és kiemelik, hogy a honfoglalás a magyarok második bejövetele volt. A nagy hun királytól örökölt küldetés tehát a kereszténység felvétele után is elevenen élt a magyarság tudatában, és ezt a küldetést őseink hét évszázadon keresztül igen eredményesen meg is valósították.

A Kárpát-medencét és a környező térséget is felölelő középkori magyar birodalom tehát az egy igaz Istentől nyert megbízatás eredményeként jött létre és állt fent. Ez az alapvető meggyőződés egyenes vonalban húzódik végig egész történelmünkön a honfoglalástól a mohácsi vérmezőig, és a nagy nemzeti bukás után is újra meg újra ez vezérelte a magyarságot nagy függetlenségi küzdelmeiben, míg az 1945-ben ránk terpeszkedő bolsevista terroruralom meg nem kísérelte annak a magyar lelkekből való kiirtását.

A kereszténység felvétele tehát nem okozott törést ebben az Istentől kapott feladatban, sőt megszentelte és megerősítette azt. A magyar királyokat Európa valamennyi királyánál egy fokkal magasabbra emelő apostoli királyi cím, melynek szimbóluma a kettős kereszt volt, az ország függetlenségét és szuverenitását megtestesítő, kezdettől fogva közjogi fontosságú “ország koronája” szentsége, melyben maga az ország is részesült, és a Jézus Krisztus édesanyjával azonosult Boldogasszony különleges pártfogása – melynek jelentőségére rövidesen kitérünk – mind ennek az isteni küldetésnek a keresztény egyház által hivatalosan is elismert megerősítői voltak.

Ezért van az, hogy Anonymus – aki nem volt akárki, mert fiatal korában a párizsi egyetemen tanult és gesztájából kitűnően előkelő honfoglaló nemzetség sarja volt – az Emese álma néven ismert monda részletes ecsetelésével habozás nélkül isteni eredetűnek mondja Álmot, aki “pogány létére elnyerte a Szentlélek ajándékát”, és Árpád vezér győzelmi sorozatát is mind “Isten segítségének”, vagyis ugyanannak az Istennek tulajdonítja, Akit ő mint keresztény pap mindennapi imádságaiban tisztelt. Anonymus tehát, éppúgy mint Kézai és az összes többi krónikásaink, semmi különbséget nem látott “pogány” ősei és a keresztények Istene között. Isten ugyanaz volt, mint évszázadokkal, sőt évezredekkel a honfoglalás előtt; a magyarság a kereszténység felvétele által nem Istent váltott, hanem csupán közelebbi, igazabb megismerésére jutott az Örökkévalónak.

Őseinknek az egy igaz Istenben való hitét és Vele való különleges kapcsolatát bizonyítja a “magyarok Istene” kifejezés is, mely már doktrinális okokból sem tekinthető keresztény eredetűnek. Ez a fogalom tehát egészen biztosan éppen olyan ősi, mint a magyarság Isten-képzete maga.

Az eddig kifejtetteket megerősítik és egyben fényt vetnek őseink Isten-fogalmára és az általuk ismert Isten jellemzőire Istennel kapcsolatos, a nép nyelvén mai napig fennmaradt mondásaink és kifejezéseink.

“Szegény ember szándékát boldog Isten bírja.” Figyeljük meg, ebben a mondásban egyetlen olyan szó nincs, melyet a magyarság a környező népektől kölcsönzött volna. A névelő hiánya is arra utal, hogy ez egy rendkívül ősi, honfoglalás előtti mondás. (A Halotti beszéd ugyanis még nem ismerte az “a, az” névelőt, ez csak később fejlődött ki az eredetileg mutató “az” szócskából.)

“Ember tervez, Isten végez”. Nyelvileg erre is a fenti megállapítás érvényes. Tartalmilag viszont sokat tudunk meg ebből a két tömör mondasból a magyarok Istene tulajdonságairól. Ez az Isten: boldog; könyörületes és jóindulatú, különösen a szegények és elesettek iránt; a mi emberi terveinket vizsgálja és a végső döntést Ő hozza meg sorsunk fölött.

Mikor tehát az Isten kardja és Isten ostora kifejezéseket fontolgatjuk, mindig szemünk előtt kell tartanunk a Magyaros Istenének ezeket a kegyes tulajdonságait, melyek “pogány” őseinknek embertársaikkal szemben tanúsított magatartásában is tükröződnek. Mielőtt azonban erre rátérnénk, szólnunk kell még a “pogány” magyar mennyország berendezéséről.

Már maga a “mennyország” kifejezés – szintén két rendkívül ősi, még mezopotámiai otthonunkból magunkkal hozott szó összetétele – arra utal, hogy a magyarok Istene nem ült egyedül fent az égben, hiszen országa volt. Ebben az országban voltak más szellemi lények, például tündérek is (és ez is egy rendkívül ősi, mezopotámiai eredetű szó). Ott volt a Boldogasszony, egy szent, a magyarság iránt anyagi szeretettel viseltető égi lény, aki nem volt a szó szoros értelmében istenség – mert hiszen a mi őseink az Egy Istenben hittek –, hanem státusban, a mennyei országban elfoglalt méltóságában Szűz Máriának a katolikus egyházban dogmatikailag megállapított helyzetéhez volt hasonló.

Ennek tulajdoníthatjuk, hogy valamennyi ősi Mária-ünnepünk egyházi, tehát hivatalos neve nyelvünkön valamilyen “Boldogasszony”: Nagyboldogasszony, Kisboldogasszony, Gyertyaszentelő Boldogasszony, Gyümölcslő Boldogasszony, Sarlós Boldogasszony, Havas Boldogasszony és így tovább.

Jézus Krisztus édesanyjának a Boldogasszonnyal való azonosítása már Szent István életében megtörtént. Erről tanúskodik a Szent Gellért Legenda, melynek első változatát már 1050 körül leírták, tehát még élő szemtanúk vallomása alapján készült. Ez megírja, hogy Gellért püspök Magyarországra való megérkezése után azzal férközött a magyarok szívébe, hogy a Nagyboldogasszony napján, augusztus 15-én – a keresztény egyház legnagyobb Mária-ünnepén, ami nálunk egyben a termés betakarításának hagyományos ünnepe is volt – a Székesfehérváron ősi szokás szerint tartott királyi “törvénytáncokra” egybegyűlt sokaságnak egy “Napba öltözött asszonyról” beszélt, akiben a jelenlévők azonnal a magyarság mennyei pártfogóját, a Boldogasszonyt ismerték fel. Ez a legenda megjegyzi:

“Krisztus Anyja nevét a magyar nép nem mondja ki, hanem csak Nagyasszonynak mondják. Azért István király Magyarországot a Boldogságos Szűz családjának nevezte.”

Szent István 1077 táján, Szent László utasítására írt Nagyobbik Legendájában ezeket a sorokat találjuk:

“Ez a férfiú hívő volt, minden cselekedetét teljesen Istennek szentelte, fogadalom és felajánlás útján szüntelen imáiban magát és királyságát az örök szűz Istenanya, Mária gyámsága alá helyezte, kinek tisztelete és dicsősége a magyarok közt oly nevezetes, hogy nyelvünkön még e szűz mennybemenetelének ünnepét is (ti. az augusztus 15-én tartott Nagyboldogasszony napját), tulajdonnévénél hozzáátétele nélkül, csak Királyné (rég magyar szóval: Nagyasszony) napjának emlegetik.”

Szűz Máriának ezt az ősi Boldogasszony-kultuszra visszavezethető, különösen mély tiszteletét a magyarság legszélesebb köreiben számos egyéb korai forrásunk is megerősíti. Leghitelesebb bizonyítéka azonban István király halálos ágyán tett országfelajánlása, melyet a magyarság azóta is legszentebb hagyományai közt őriz.

A magyar halottak lelkei is ebbe a Boldogasszony, tündérek és más égi lények által benépesített mennyi országba szálltak fel. Őseink hittek a lélekben – lélek szavunk szintén mezopotámiai eredetű, azonos a sumér nyelv hasonló jelentésű szavával – és a lélek halhatatlanságában is. Egyedül a mi nyelvünk nevezi a Tejutat Hadak útjának, melyen a holt vitézek lelkei felvágtnak a mennybe, és onnan olykor vissza is jönnek nemzetünk megsegítésére. Ez a “csillagösvény”, melyről a Székely Himnusz ma is szól, melyen minden csillag egy–egy földi életéből eltávozott magyar vitézt jelent.

Őseink magatartása más népekkel szemben Istenhez és az égi hatalmakhoz fűződő bensőséges kapcsolatuk ellenére sem volt kirekesztő. A Magyarok Istenétől kapott rendező, a népeket rendbe szedő küldetésüket nem úgy értelmezték, mintha ez feljogosítaná őket a más népek fölötti hatalmaskodásra. Szervezési elvük nem az alárendelés, hanem a mellérendelés volt, politikai és társadalmi szervezeteikben a különböző nyelvű és fajú emberek között teljes egyenlőség uralkodott. Az ázsiai hun birodalom megalapítója, Mao–tun Kr. e. 176–ban azt írja a kínai császárnak, hogy “hála Isten segítségének, tisztjei és vitézei derekasságának és lovai kiválóságának”, hadai huszonhat birodalmat igáztak le, “és ezzel mindezek hunokká váltak, és a népek, melyek lóháton íjat feszítenek, immár egyetlen családdá egyesültek.”

Az “íjat” feszítő nagy közössége tehát “egyetlen család” volt, melyen belül teljes jogegyenlőség uralkodott. Ez a szervezési elv uralkodott “Atilla király országában” is, melyet honfoglaló őseink a Kárpát–medencében helyreállítottak, ezt az elvet, “pogány” elődei államalkotó bölcsességét örökölték meg István király, mikor fiához, Imre herceghez intézett Intelmeiben azt írta, hogy “az egy nyelvű és egy szokású ország gyöngé és törékeny”.

Ez a Keletről magunkkal hozott államalkotó elv – mely, hangsúlyozzuk: szorosan összefüggött a magyarság Isten–hitével és vallásos meggyőződésével – olyan magasrendű volt, hogy Európa többi népei még a keresztény középkorban sem voltak képesek magukévá tenni. Gondoljunk csak a német lovagrend (egy egyházi szervezet!) valóságos genocídiumára a germán tömbtől

keletre fekvő szlávok körében, vagy az angolok kegyetlen velszi és írországi pusztításaira.

“Pogány” őseinknek ez a más népekkel szemben tanúsított nagyfokú toleranciája, sőt testvéri magatartása vallási tekintetben is megnyilvánult. Mások vallásos meggyőződését mindig tiszteletben tartották, saját vallási felfogásukat másokra soha nem kényszerítették. A szláv népek nagy térítőinek, Cirillnek és Metódnak még a magyar honfoglalás előtt megírt életrajzaiban őseink mély univerzális – modern kifejezéssel élve: ökumenikus – vallási felfogását tanúsító két incidens is fel van jegyezve, egyik 860 körül, a Krím-félsziget tájékán, a másik 882-ben, amikor Metód Morvaországból visszatért Bizáncba, és útközben az akkor még Etelközben lakozó magyarokkal találkozott. Ez utóbbit érdemes idéznünk:

“Megérkezve pedig a Duna tájékára egy magyar király (valószínűleg Álmos fejedelem), akarta őt (ti. Metódot) látni. És bár egyesek mondták, hogy ezt nem éli túl kínszenvedések nélkül, ő elment hozzá. A király pedig, mint főpapot illik, tisztelettel, ünnepélyesen és örömmel fogadta. És beszélgetve vele, ahogy ilyen méltóságú emberekkel illik beszélgetni, megölelvén, megcsókolván őt, és megajándékozván értékes ajándékokkal, elbocsátotta ezekkel a szavakkal: tisztelendő atyám, okvetlenül emlékezzél meg rólam szent imáidban.”

Ezt a nagylelkű magatartást őseink egyéni életükben is követték, még ellenségeikkel szemben is. Van egy gyönyörű, mély értelmű mondásunk, mely rendkívül ősi eredetű:

“Aki téged megdob kővel, dobd vissza kenyérrel.”

Figyeljük meg, ebben a mondásban ismét egyetlen olyan szó nincs, amelyet a magyarság a környező népektől vehetett volna át. Ebben a mondásban minden egyes szó ősi magyar eredetű. Ez a mondás már a honfoglalás idején is egészen biztosan így hangzott.

Ez a mondás annyira megegyezik Jézus Krisztus tanításával, hogy sokan azt hiszik, valahol a Szentírásban található. Teljes tévedés. Ez sehol nem fordul elő a négy evangéliumban, és természetesen az Ószövetségi Szentírás néven ismert zsidó könyvekben sem, hiszen a “szemet szemért, fogat fogért” mózesi elvével ez a magatartás szöges ellentétben áll, amire Jézus Krisztus ismételten rá is mutatott.

Továbbmenve, Jézus ezt a gondolatot a korabeli zsidók számára “szívük keménysége miatt” sokkal egyszerűbb szavakkal fogalmazta meg, hiszen annak ily mély értelmű és poétikus kifejezését azok meg sem értették volna.

Itt tehát ismét a magyarság évezredekre visszamenő, mély emberségével állunk szemben, mely rosszat jóval akart visszafizetni. Az ókori zsidók és általában a szemita népek számára ez a felfogás ismeretlen volt, de megtaláljuk Jézus más, ezt hangsúlyozó, általa ismételten kiemelt tanításaival együtt a sumér vallásos irodalomban. Így a Krisztus születését több mint kétezer évvel megelőző Um–Napisti tanácsaiban ezeket olvashatjuk:

“Ne tégy rosszat ellenségeiddel!”

“Rossz tett helyébe jót cselekedjél!”

“Ellenséged iránt irgalmas légy!”

“Igazságos légy még azok iránt is, akik bántanak és szorongatnak!”

Egy másik, mesés mondavilágunkban ismételtén visszatérő, ősi tanítás, mely minden embertársunkkal való kapcsolatunkra kiterjed:

“Jó tett helyébe jót várj!”

Ismét ősi magyar szavak, ősi magyar emberi magatartás. A “jót várás” – mint minden meséinket ismerő tudja – természetesen nem okvetlenül azzal szemben áll fent, akivel jót teszünk, hanem Isten vagy az Őt képviselő tündér vagy más égi lény önként adott jutalma a jót tevő számára. A jót magát – ez a mesékbe, mondákba öltöztetett ősi magyar tanítás – önmagáért, alkudozás nélkül kell tennünk, bízva abban, hogy Isten majd megfizet nekünk ezért. Nem szükséges külön részleteznünk, hogy ez mennyire visszatükröződik a magyar nép hagyományos emberiségében, vendégszeretetében és nagy mérvű toleranciájában az idegenekkel szemben.

És most ismét idézzük az említett, legalább 4.000 éves sumér forrást: “Kenyeret szelj az éhezőknek, bort tölts a szomjúhozónak, a szűkölködőt fölruházzad, tiszteld az alamizsna- kérőt – ott fönnt az Isten, Istene örvend, Samas örvend – jóval fizet a jóért!” (Samas a Napisten sumér neve.)

Tessék: szinte szó szerint Jézus Krisztus tanítása a Hegyi Beszédben és az utolsó ítéletről szóló szavaiban.

Ezt a vallási felfogást, ezt a lelkületet hozta magával a magyarság dél-kaukázusi hazájából, ahol több mint két évezreden át a mezopotámiai kultúrkör szerves részét képezte. Ezt megelőzően pedig ősünk csaknem egészen biztosan további két évezredet a Tigris és a Zagrosz-hegység közti térségben töltöttek, tehát az Isten–hit és erkölcsi tanítás, melyet a honfoglalás idején vallottak, az emberiség legősibb, viszonylag romlatlanul megőrzött, szükségszerűen isteni kinyilatkoztatáson alapuló hittételeit tartalmazta.

Ez a hit és erkölcsi tanítás nem állt ellentétben a kereszténység tanaival, és ősünk nem is voltak azokkal szemben ellenségesek. Keresztény hittérítők feltehetőleg már a Kaukázusban, örmény szomszédaikkal egy időben, Krisztus után a 3. században jártak köztük, amit az a tény is valószínűsít, hogy az első kárpát–medencei magyar keresztény templomok, a még Géza fejedelem korabeli ún. “kerektemplomok”, kifejezetten kaukázusi stílusban és módszerekkel épültek, és ornamentikájuk is rendkívül hasonlít az örmények legrégibb hasonló építményeihez.

Bizánci források arról is megemlékeznek, hogy az Azóvi–tenger mentén lakó “hunok” számára a Bibliát is lefordították, és arról is tudnak, hogy az ottani onoguroknak a 6. században keresztény püspökük volt, akit Bizáncban szenteltek. Ebből az időből maradt ránk két “hun” királyi testvér, Gord és Muager története, akik közül az előbbi Bizáncban megkeresztelkedett, de visszatérése után népe fellázadt ellene, és öccsét Muagert emelte trónra. Ennek oka, mint később a két 11. századbeli magyar pogánylázadásnak is, nyilván nem vallási, hanem politikai, az idegen

elnyomás elleni nemzeti védekezés volt, amit a honfoglalás előtti magyarságnak a két hittérítő testvér, Cirill és Metód iránti tiszteletteljes magatartása is tanúsít.

Láttuk, hogy “pogány” őseink számára milyen természetes, sőt automatikus volt az átváltás a Boldogasszonykultusról a Mária-tiszteletre. Egyház szavunk minden törés vagy jelentésbeli változás nélküli, folytatólagos túlélése azt is bizonyítja, hogy Isten-fogalmukban sem volt lényegi változás: a “pogány” Magyarok Istene és a keresztények Istene ugyanaz volt, csak megismerése lett tisztább, természete még jóságosabb, még atyaibb Jézus Krisztus tanításának a magyar lelkekbe való beplántálása folytán.

A keresztény vallás e két, mai napig alapvető aspektusának magukévé tétele tehát semmi nehézséget nem okozott őseink számára. Nem volt szükségük ószövetségi példákra, Ábrahám vagy Mózes történetére, melyek egy többistenhitű, vagy keresztény szempontból fogyatékosnak ítélt Isten-fogalommal rendelkező nép számára szükségesek lehettek volna az egy igaz Isten megismerésére való elvezetéshez. A latin rítusú s a latin hivatalos nyelvet használó papság természetesen részesült bizonyos oktatásban a zsidóság szent könyveit illetően, de ez még a klérus legtanultabb rétegeiben sem lehetett valami mélyreható. Jellemző, hogy Anonymus, aki a párizsi egyetemen, Európa akkori legtekintélyesebb felsőoktatási intézményében tökéletesítette egyházi és történelmi tudását, a honfoglalásról írt Gestájában egy szóval sem hivatkozik a zsidó Szentírássra, pedig az Úr városából az Ígéret Földjére költöző Ábrahám, vagy a zsidóságot az egyiptomi rabságból oda ismét visszavezető Mózes példája kézenfekvő lett volna a népét Szkítiából új hazába vezető Álmos és fia, Árpád esetében. Ellenkezőleg: ismételten az akkori európai közvélemény által annyira elítélt, a “keresztények kegyetlen üldözőjeként” feltüntetett Atilla királyra hivatkozik, mint akinek jogos örököseiként őseink a Kárpát-medence birtokába léptek.

Több történészünk – így Deér József, Eckhart Ferenc és a sorok írója is – arra is rámutatott, hogy a honfoglaló magyarság politikai, társadalmi és jogi intézményei, melyek szorosan összefüggtek őseink hitvilágával és egész vallásos meggyőződésével, töretlenül tovább éltek az egész Árpád-korban. A középkori magyar archiregnum, az Európa összes többi királyságainál egy fokkal magasabb nemzetközi jogi státusú apostoli királyság, változatlanul “Atilla király országa” volt, melyet a magyarság immár keresztény formában, a krisztushívők közösségének szerves részeként épített tovább Európa szívében.

Legszebb és legfontosabb példája ennek a történelmi magyar alkotmány középpontjában álló Szent Korona-eszme, amelynek fogalmát őseink még Keletről hozták magukkal, de a korona, melyben megtestesült, már teljesen keresztény jellegű.

Teljes biztonsággal állíthatjuk tehát, hogy a magyarság átmenete a “pogányságból” a kereszténységbe a zsidó vallási és erkölcsi hagyományok igénybevétele nélkül, a magyarság saját vallási és erkölcsi hagyományainak azok alapelveinek Jézus Krisztus tanításába való közvetlen átültetésével ment végbe.

Képletesen kifejezve úgy mondhatnánk, hogy a kereszténységre való áttérésünk a gyümölcsfák oltás által, a gyökerek érintése nélkül történő nemesítéséhez volt hasonló. A fa ugyanaz maradt, csak termése lett nemesebb.

A keresztény papok munkássága folytán egyes, a zsidó Bibliában megörökített, de annál sokkal ősbibliai eredetű, a nagy közel-keleti kultúrák, sőt az egész emberiség közös kincsét képező hitregék – így a világ teremtése, a paradicsom és az első emberpár bűnbeesése, Káin és Ábel története, a vízözön és egyes szimbolikus jellegű példázatok – elkerülhetetlenül köztudomásúvá váltak a magyarság széles köreiben. Erről tanúskodik első összefüggő nyelvemlékünk, a Halotti Beszéd is. Fel kell azonban hívnunk a figyelmet arra a tényre, hogy ebben a “zsidó” szó elő sem fordul, és nem is valószínű, hogy a hallgatóság tudatában volt annak, hogy a paradicsom és a “mi őszünk, Ádám” története a zsidók szent könyveiből származik. Az egész középkor folyamán, az ún. “őszövétségi” szentírást le sem fordították magyar nyelvre. A középkori magyar közvéleménynek a zsidósággal kapcsolatos felfogását és a zsidó népnek a Megváltásban vitt szerepéről alkotott képzeleteit rendkívül világosan fejezi ki második legrégebb összefüggő nyelvemlékünk, az Ómagyar Mária siralom, melyet egy Löwenben tanuló magyar diák, tehát igen magas műveltségű pap vagy papjelölt rótt pergamenre:

“Választ világomtúl
zsidó, fiadomtúl,
édes örömemtül.”

“Zsidó, mit tész, törvénytelen,
fiam mert hal büntelen,
fogva, húztozva, öklelve,
kötve öled.”

Nem kell különösképpen fejtegetnünk, milyen felfogást tükröznek ezek a sorok, és milyen kevés köze volt a zsidó vallási hagyományoknak a középkori keresztény magyarság hitéletéhez.

Anonymus és azok a középkori magyar papok, akik az említett nyelvemlékeket írták, egy csöppet sem voltak a keresztény hittételekben és az egyház tanításában kevésbé járatlanok, mint mai utódaik, mert a Bibliát betéve tudták. Szellemileg sem voltak korlátozottabbak, sőt sokkal világosabban tudtak gondolkodni, hiszen agytekervényeik sem szellemi, sem kémiai mérgekkel nem voltak megfertőzve. Lényegesen közelebb álltak a természethez és az egész világrendhez, mint mi, és ami a legfontosabb: sokkal közelebb voltak, időben és felfogásban egyaránt, az ősi magyar hagyományokhoz, és azokat sokkal világosabban látták és értelmezték, mint a 20. század magyarsága – papostól, püspököstől, politikustól.

A harmadik évezred küszöbén ezekhez a tiszta forrásokhoz kell visszatérnünk, mint magyaroknak és mint keresztényeknek egyaránt.

Ezeknek a forrásoknak a megmérgezése és a magyar kereszténység útvesztőbe terelése – sérelem ne essék, mondván! – a reformációval kezdődött. A zsidóság szent könyveinek teljes magyar fordítását egy protestáns prédikátor, Károli Gáspár készítette az Úr 1590. esztendejében, mire azután a jezsuita Káldi György is ráduplázott 1626-ban a maga Szentírás-fordításával, hogy a katolikusok is részesülhessenek ennek “áldásaiban”. A zsidó vallási hagyományok hazai kultuszában azonban mai napig a protestáns egyházak vezetnek, különösen a reformátusok, kiknek papjai egyetlen igehirdetésükben sem mulaszthatják el valamelyik őszövétségi történet vagy próféta felidézését.

Szükséges tehát részletesen megvizsgálnunk, hogy a magyar keresztény egyházaknak ez az "elzsidósítása" egyáltalán indokolt volt-e? Ehhez pedig hozzátartozik a zsidóság Isten-fogalmának és nem zsidó embertársaihoz való viszonyának, azzal kapcsolatos erkölcsi felfogásának, valamint a Megváltásról, tehát a Messiásról alkotott képzeleinek elemzése, továbbá Jézus Krisztus mindezekre vonatkozó tanításának a korábbi zsidó vallási és erkölcsi hagyományokkal való tételes szembeállítása. Csak így leszünk képesek arra, hogy a most újból megkeresztelkedő nemzetünknek biztos irányt mutassunk a harmadik évezredbe.

<http://www.freepress-freespeech.com/holhome/kiscikk0/judkereszt.htm>